

## PHẦN 1

**B**uổi tối, tại nhà riêng của bà Nguyệt Lê. Tiếng vỗ tay mừng sinh nhật của Nhã Uyên vang lên như pháo nổ.

Tiếng Cửa Thọ Bình vang vang:

- Khai sâm banh đi!

Tiếng của Thu Huyền the thé cất lên:

- Úi giời, các “ông” thì phải rượu đế cơ.

Thọ Bình cười lớn:

- Rượu đế xưa thấy mô, đây mới là thượng hạng.

- Hả...

- Ôi! Xem kia...

- Quá tuyệt vời!

Mọi người đổ dồn về phía Thọ Bình:

- Nhất Thọ Bình rồi.

Thu Huyền thấy Khánh Tường vẫn cứ nhe răng mà cười. Cô bèn đá chân anh một cái.

- Ê, ai nói sẵn mà cười hoài vậy hả?

Bối rối Khánh Tường đưa tay gãi đầu:

- Ờ thì... mình...

Thu Huyền làm tới:

- Minh, đầu, tay chân gì nữa... sáp vô đi!

Chẳng lẽ nói mình không biết uống rượu. Quê chết đi được Khánh Tường đành bậm môi nhắm mắt mà uống:

- “Ừc”!

Nhăn mặt, Khánh Tường cảm thấy như có gì đó chạy khắp thân thể mình. Còn Thu Huyền thì vô tư vỗ tay, khen lầy khen để:

- Tuyệt đấy!

Rất ngại khi lần đầu thấy Khánh Tường uống rượu. Nhã Uyên đến bên cạnh:

- Anh có sao không?

Mọi người lại nhìn mình quê ơ là quê. Tỏ ra là một nam nhi thực thụ không thua kém mọi người Khánh Tường lắc đầu:

- Anh không sao!

- Vì em đêm nay anh dù có say cũng vui mà.

Lừ mắt nhìn bạn, Nhã Uyên dọa:

- Mai một đến lược mi thì đừng năn ni ta buông tha cho nhé!

Héch mũi, Thu Huyền bảo:

- Hồng dám đâu!

Đưa nắm đấm trước mặt bạn Nhã Uyên dọa:

- Coi chừng đấy!

Bùm miệng cười khúc khích Thu Huyền kêu lên:

- Ối xem người ta đùa bênh người yêu chằm chập hà!

- Mi còn nói nữa hả?

Mọi người cười để cứu nguy Khánh Tường:

- Đây, chúng ta nên chuyển tiết mục khác đi!

- Phải đó.

Thu Huyền trề môi:

- Theo anh thì đổi tiết mục gì vậy hả?

Thọ Bình vốn rất thích Thu Huyền nên anh dành phần ưu tiên cho cô:

- Vậy thì Huyền chọn đi!

Cô lắc đầu từ chối khéo:

- Ngày vui của Nhã Uyên cứ để nó chọn là hay nhất.

Nhưng cuộc vui chừa được bao lâu thì phải dừng lại.

Từ ngoài, Tiến Dũng bước vào chan nam đá chân xiêu, miệng thì lè nhè:

- Đẹp, đẹp hết, không có sinh nhật gì cả.

Bà Nguyệt Lê nghe ồn ào bước ra. Thấy con trai trong tình trạng ấy bà lắc đầu một cách chán nản:

- Con lại say nữa hả?

Tiến Dũng ngược cặp mắt đỏ ngầu nhìn mẹ:

- Say đâu mà say, con chỉ uống hết mấy thùng bia thôi mà.

Lắc đầu, thở dài bà than:

- Mẹ thật chẳng còn biết làm sao nữa.

Quay lại tìm Nhã Uyên, Tiến Dũng cau có:

- Nó đó, tiêu tiền bao nhiêu mẹ cũng chẳng phàn nàn. Vậy còn con thì sao chứ? Luôn được cha mắng mẹ rầy.

Nhã Uyên bực bội, cô đành phải mời bạn bè ra về.

Dừng cuộc chơi nữa chùng.

- Anh hai, anh thật là quá đáng. Anh có thể ganh tị với em sao hả?

Bà Nguyệt Lê dỗ dành con gái:

- Đừng buồn nữa con! Thôi vào phòng đi. Mẹ muốn nói chuyện với anh con.

Nhã Uyên dùng dằng về phòng mình với tâm trạng kém vui.



**M**ột tuần sau, tại siêu thị Nhã Uyên đang tản ngán nhìn chăm chú món đồ trang sức thì Khánh Tường lên tiếng:

- Đi sắm đồ sao Uyên?

Nhận ra anh, Nhã Uyên lộ chút bối rối:

- À, định mua ít đồ dùng. Anh cũng đi mua đồ hả?

Có mua gì đâu, chẳng qua Khánh Tường đi theo cô từ nãy giờ nhưng không tiện lên tiếng. Dù vậy, nhưng anh trả lời tránh đi:

- Anh định mua ít quà cho nhỏ cháu.

- Vậy sao?

- Nhưng thật ra anh cũng vụng về việc mua quà lắm.

- Vậy à?

Nhã Uyên nói một cách thờ ơ rồi vội vã chia tay:

- Vậy anh đi mua quà cho cháu, Uyên xin phép về trước.

Chưa kịp ra cửa siêu thị thì gặp Thu Huyền kêu lên inh ỏi:

- Nhã Uyên! Nha Uyên!

Nhã Uyên dừng lại, cô kênh mặt trách hờn:

- Mi làm gì mà gọi to thế hả?

Cười hì hì Thu Huyền vả la:

- Sợ mi không nghe đó mà.

- Hừm! Ta đâu có điếc.

- Giận hả mi?

Ngoảng mặt đi nơi khác Nhã Uyên vờ giận:

- Ai thèm giận mi chứ?

- Vậy thì tốt rồi. Hãy đi với ta.

Rụt tay lại, Nhã Uyên vội từ chối:

- Ta bận, không thể đi với mi được.

- Tại sao?

Đưa tay chỉ chỉ về phía Khánh Tường đang đứng Nhã Uyên than:

- Ta không muốn gặp anh ta đâu.

Hơi ngạc nhiên về thái độ của bạn, Thu Uyên nheo nheo:

- Kỳ vậy?

- Có gì đâu mà kỳ, tại không thích nghĩa là không thích vậy thôi.

Thu Huyền phì cười:

- Lý do của mi chẳng thấu tình đạt lý chút nào. Mới hôm qua thì vậy, bây giờ lại khác rồi.

Phẩy tay, Nhã Uyên thối thác:

- Thôi ta không thèm nói chuyện với mi nữa đâu.

- Ê không nói nữa thì nói nguyên.

- Ta không đùa đâu.

Thu Uyên nhất định lôi kéo:

- Nhất định mi phải đi với ta.

Nhã Uyên nói như van xin:

- Ta đang buồn, mi đừng có lôi kéo nữa.

Thu Huyền quay nhìn bạn:

- Buồn hay nản hả mi? Đi với ta mi sẽ thấy hết buồn.

Nhã Uyên do dự:

- Nhưng mà...

Nắm tay bạn lôi đi:

- Biết rồi, sẽ không gặp anh ta đâu.

Nhã Uyên trù trù.

- Trái đất còn nhỏ hẹp chớ đừng nói chi đến siêu thị nhỏ bé này.

Nhìn bạn, Thu Huyền thắc mắc:

- Chẳng phải mi và anh ấy đã...

Nhã Uyên biết bạn nói bậy, nên vội lắc đầu:

- Đừng nhảm lẫn đến như vậy chứ? Ta chỉ xem anh ta như bạn bình thường thôi.

Thu Huyền ré lên:

- Nhã Uyên ơi là Nhã Uyên nhưng mà anh ta đã yêu mi mất rồi đó.

Đỏ mặt, Nhã Uyên ngang:

- Đừng nói bậy.

- Vậy hả? Ta nói bậy hả?

Định quay lưng đi. Nhưng Cô bị Thu Huyền chụp cánh tay lắc lắc:

- Nói mãi mà mi chẳng động lòng sao?

- Tim ta là sắc đá mà!

Thu Huyền đành nói:

- Thôi thì xem như ta mời mi dùng cơm vậy. Có thể mà thôi. Đi nhanh lên!

Nguýt bạn một cái, Thu Huyền cần nhắc:

- Đói đâu hôm qua tới giờ là cái chắc.

Hai người vừa yên vị thì sự xuất hiện ngoài ý muốn của Khánh Tường:

- Cho mình ngồi kế với có được không?

Hơi cau mày, Nhã Uyên đáp một cách miễn cưỡng:

- Không có gì. Cứ tự nhiên.

Thu Huyền nhìn Khánh Tường lom lom:

- Nè, sao mà trùng hợp vậy hả?

Khánh Tường cười cười:

- Có duyên thì gặp mà Huyền.

Thu Huyền thắc mắc hỏi:

- Có duyên với ai vậy hả?

Khánh Tường lúng túng nhìn nét mặt lạnh lùng của Nhã Uyên.

- Thì của cả hai người!

Thu Huyền nguýt dài:

- Vậy cũng nói:

Cơm được mang ra, Nhã Uyên hỏi trống không:

- Có ăn không thì nói Huyền sốt sắng:

- Ăn chứ, biết có kẻ tiền thì đại gì mà không ăn.

Khánh Tường buông câu:

- Há?

Chống đũa xuống bàn Huyền bắt bí:

- Nè, nếu sót ruột cái hâu bao thì rút chân vẫn còn kịp đó.

Khánh Tường lắc đầu:

- Hai người cư tự nhiên chầu này tôi đãi.

Thu Huyền dài giọng:

- Anh mà để tụi này trả tiền hả, bảo đảm ngày mai báo sẽ đăng toàn thế giới đều biết luôn.

Nhã Uyên lườm mắt nhìn bạn:

- Sao hả, mi có chịu mi mà ăn không?

- Vừa ăn vừa nói mới thú vị!

Nháy mắt, Thu Huyền nói tiếp:

- Đây, mi có còn muốn ăn gì nữa không? Lâu lâu mới được người ta đãi mà.

Hiểu ý bạn, Nhã Uyên gật gù nói như giục:

- Mi ăn gì cứ gọi, ta sẽ hưởng ứng ngay mà không từ chối.

Khánh Tường ngồi nhìn hai cô ăn một cách ngon lành.

Thấy anh cứ chống đũa nhìn mình Thu Huyền cần nhẫn:

- Sao hả? Sốt ruột rồi phải không?

Cười cười, Khánh Tường xua tay anh mời:

- Cứ tiếp tục ăn, tôi có thể ngồi chờ mà.

Nháy mắt cùng bạn, Thu Huyền ra hiệu:

- Cứ tự nhiên ăn đi Nhã Uyên!

Nhưng Khánh Tường lại nói:

- Ăn nhiều mập lên eo là xấu lắm đó.

Buông đũa, Thu Huyền quay quắt, cô kênh mặt:

- Sao đây, sốt ruột hầu bao rồi phải không?

Khánh Tường đùa giọng:

- Làm gì có!

Nhã Uyên đá nhẹ Thu Huyền:

- Không ăn nổi đâu.

Bỏ đũa xuống, Thu Huyền chống tay lên cằm:

- Không ăn thì không ăn sợ gì chứ!

Cả hai cùng bỏ đũa một lúc, nhìn thức ăn còn nguyên Khánh Tường kêu lên:

- Ôi, thức ăn còn nhiều mà.

Cả hai cùng đứng lên Thu Huyền vẫy tay:

- Bay nhé!

- O...

- Cảm ơn về bữa ăn hôm nay!

- Nhưng còn thức ăn.



Thu Huyền cười khúc khích:

- Anh cố mà ăn cho kỳ hết đi?

Khánh Tường chỉ biết nhìn theo lắc đầu:



**M**ột lúc sau, khi ra khỏi quán ăn, Thu Huyền mới hỏi Nhã Uyên:

- Nè, lâu nay ta cứ tưởng mi đã kết mode với anh ta rồi chứ?

Ngó bạn một cách tò mò, Thu Huyền thắc mắc:

Hôm sinh nhật của mi vậy là ta tưởng...

- Khách đến nhà thì phải lịch sự thôi.

- Nhưng Khánh Tường thì lại mê mi lắm rồi đấy.

Nhã Uyên ngúng ngẩy:

- Đó là chuyện của anh ta.

Hơi chau mày, Thu Huyền lại nói:

- Ta thấy anh ấy thật lòng với mi đó.

- Vậy thì đã sao chứ?

Người như anh ấy chẳng hợp với gia đình mình đâu.

- Ý mi muốn nói đến khía cạnh nào?

- Tất cả!

Phì cười, Thu Huyền lắc đầu:

- Ta xem ra anh ấy không tệ như mình thấy đâu.

- Vậy hả?

- Két... két...

Cả Thu Huyền lẫn Nhã Uyên đều giật mình ngoảng lại.

Thu Huyền ré lên:

- Quỷ tha ma bắt anh ta cho rồi.

Nhã Uyên đưa tay ôm ngực:

- Làm người ta hết cả hồn:

Thọ Bình nhe răng cười trù.

- Hai người nói chuyện gì mà xem ra hấp dẫn vậy?

Thu Huyền nguýt anh một cái:

- Chuyện lạ bốn phương.

- Chà, vui à nghen!

Nhìn anh từ đầu đến chân Thu Huyền hỏi:

- Anh từ đâu đến vậy?

- Từ trên trời rơi xuống.

Nhìn anh lần nữa Thu Huyền gật gù:

- Anh nói cũng phải. Nhìn anh cũng giống người cỡi dưới lên lăm đấy.

Nhã Uyên che miệng cười:

- Mi so sánh gì mà dị thể.

- Vậy là còn nhẹ cho anh ta đó chứ.

Gặp nhau thì không chuyện này cũng việc kia. Thọ Bình đâu còn ngại gì tính của hai cô nữa nên nói:

- Uống nước đi rồi về, Huyền với Uyên:

Nhượng mày, Thu Huyền tìm cách từ chối:

- Cám ơn, xin hẹn lại lần sau.

- Sao vậy Thu Huyền?

- Minh còn bận đưa Nhã Uyên về nhà.

Biết bạn muốn đổ trách nhiệm cho mình nên Nhã Uyên lên tiếng:

- Mình về một mình cũng được. Mi cứ đi chơi với Thọ Bình.

Liếc bạn có nửa con mắt, Thu Huyền nói:

- Mi đừng có nói lầy. Ta không có bỏ mi giữa đường làm vậy coi sao được.

Túm túm cười, Nhã Uyên vờ nói:

- Vậy hả?

Nhã Uyên nói với Thọ Bình:

- Tụi mình về nghe anh Bình, hẹn lần sau đi nha!

Chỉ còn biết gật đầu tạm biệt, Thọ Bình quyến luyến:

- Hẹn dịp khác vậy nhé!

Hai người đi được một đoạn Thu Huyền mới bật cười:

- Đúng là những anh chàng ngốc ngếch.

Nhã Uyên lắc đầu thốt lên:

- Chưa chắc ai ngốc hơn ai à nhà?

- Họ khôn ư?

- Cũng chưa hẳn.

- Mi là sao vậy hả?

Nhã Uyên cười cười:

- Ta thì không sao. Nhưng hẳn mới có sao đó.

Hiểu ý bạn muốn nói gì nên Thu Huyền làm lơ:

- Hôm nay ăn miễn phí no nê. Chả trách anh ta hết tiền là đáng.

Nhã Uyên chẳng nói gì. Dường như cô đang theo đuổi theo một suy nghĩ nào đó.



**M**ột tuần sau, tại công ty nơi làm việc của Nhã Uyên.

Nhã Uyên đang chăm chú vào màn hình nạp dữ liệu thì điện thoại reo, cô bặm môi cắn nhẩn:

- Chẳng đúng lúc gì cả?

Điện thoại reo, sốt ruột, cô đành nhắc máy:

- Alô! Nhã Uyên nghe đây!

Tiếng của Tiến Dũng lè nhè:

- Nhã Uyên! Anh đây!

Biết anh tìm mình chỉ để moi tiền. Nhưng cô vẫn nhẹ giọng:

- Có gì không anh?

- Anh đang bị tai nạn. Hiện đang ở bệnh viện Chợ...

Chẳng hiểu sao anh lại ngừng nói. Làm cho Nhã Uyên thêm lo lắng.

- Alô...

Đặt máy trở lại chỗ cũ.

Nhã Uyên nhìn mọi người xung quanh. Ai cũng chăm chú vào phần việc của mình...

Thu Huyền hơi ngẩng đầu lên nhìn sang bạn, cô hỏi khẽ:

- Lại có chuyện hả?

Không muốn làm ồn ào mọi người, nên Nhã Uyên lẳng lặng lắc đầu.

Còn mười lăm phút nữa mới hết giờ làm việc Nhã Uyên sắp xếp mọi thứ thật nhanh. Dù có giận Tiến Dũng mấy nhưng nghe bị tai nạn cô cũng thấy lo.

Lát sau, hết giờ làm việc Nhã Uyên định ra về thì bị sự níu kéo của Thu Huyền ở phía sau:

- Nhã Uyên!

Đành phải quay lại, cô hơi nhẩn:

- Gì thì nói nhanh, ta đang bận thật mà!

- Dường như có chuyện gì phải không?

Lờm bạn, Nhã Uyên cần nhìn:

- Chẳng có việc gì có thể giấu bạn. Thôi vừa đi vừa nói nhé!

- Khẩn trương vậy sao?

- Đúng, anh hai đang bị tai nạn nằm viện.

Thu Huyền giấy nấy:

- Trời ơi! Vậy mà mi im lặng được nghĩ cũng lạ.

Ngó bạn, Nhã Uyên bĩu môi dài giọng:

- Chứ hông lẽ chuyện này đáng phô trương lắm sao

Thu Huyền lại nói:

- Hay là tại mi ghét anh ấy nên mới vậy.

- Tim ta mà sắc đá vậy hả?

Thu Huyền bật cười:

- Vậy là tim mi cũng biết rung động, Nghĩa là tim mi có thể nói nên lời..là yêu người khác.

Trợn mắt, Nhã Uyên nằn:

- Đến nước này mà còn đùa được sao hả?

Nhã Uyên vừa nói cô lên xe định nổ máy, thì Thu Huyền kêu lên í ới:

-Nè, mi chờ ta với!

- Nhanh lên nhỏ ạ!

Hai người đến nơi cũng là lúc Tiến Dũng chuẩn bị phẫu thuật. Nhã Uyên đâu ngờ anh mình bị trầm trọng đến như vậy:

- Anh hai, hãy can đảm lên! Em lo lắm!

Tiến Dũng mở to mắt lên nhìn cô em gái của mình rồi từ từ khép mắt lại.

Bà Nguyệt Lê nắm tay cô kéo lại băng đá, bà trấn an:

- Bác sĩ nói anh hai con chỉ bị nhẹ thôi.

Nhã Uyên òa lên khóc:

- Nhẹ sao mà phải mổ chứ mẹ?
- Có máu bầm con ạ!
- Liệu anh ấy có chịu nổi không?
- Anh ấy sẽ khỏe mà Nhã Uyên, cô an tâm đi.

Ngảng lên, Nhã Uyên hơi giật mình:

- Sao lại là anh?

Khánh Tường mở nụ cười thông cảm:

- Anh được về đây thực tập gần tuần rồi.
- Vậy sao?

Thu Huyền đứng im nãy giờ mới chịu lên tiếng:

- Anh Tiến Dũng bị như vậy có nặng không?

Câu hỏi của Thu Huyền làm thức tỉnh Nhã Uyên, cô cũng hỏi theo:

- Liệu anh tôi có việc không anh Tường?

Khánh Tường cười trấn an:

- Không sao, mổ lấy máu bầm ra thì sẽ khỏi thôi mà.

Bà Nguyệt Lê nói với Nhã Uyên và Thu Huyền:

- Hai đứa về đi, một mình mẹ ở lại là được rồi.

Nhã Uyên gật đầu:

- Vâng! chiều con lại đến với mẹ.

Hai người bước ra...Khánh Tường cũng đi theo:

- Hai cô vào uống ly nước rồi về.

Chẳng hiểu sao Nhã Uyên gật đầu đồng ý ngay:

- Vâng!

Để cho Khánh Tường đi trước Thu Huyền mới rí nhỏ vào tai Nhã Uyên:

- Nè, sao hôm nay đỡ chứng vậy hả?

- Có đỡ chứng gì đâu, thật ra mình chỉ muốn qua anh ta để biết thêm tình trạng sức khỏe của anh ấy đó.

Như hiểu ra, Thu Huyền tán thành:

- Vậy cũng phải! Có khi nhờ anh ta mà việc chăm sóc Tiến Dũng dễ dàng hơn.

Nhã Uyên tâm sự:

- Mình thấy kỳ kỳ làm sao vậy?

Thu Huyền vội khuyên:

- Điều ấy mình thấy có gì đâu để gọi là phiền. Nhờ chút thôi mà.

Vừa đi, Nhã Uyên vừa nói:

- Ngại lắm mi ạ! Rủi là mình lợi dụng thì sao?

Xua tay, Thu huyền gắt:

- Trời, mi lo chi xa vậy hả?

Khều nhẹ bạn nói nhỏ:

- Đến rồi kia, đừng nói nữa. Mình vào đi để anh ấy chờ lâu kỳ lắm.

Uống nước được một lúc Uyên chợt hỏi:

- Anh bảo rằng anh Hai không sao thật chứ?

Biết cô đang lo lắng nên Khánh Tường gật đầu:

-Anh đâu có nói đùa. Hình như cô không tin phải không.

Lúng túng trước câu hỏi của anh, Nhã Uyên lắc đầu nói khéo:

- Không đâu, có lẽ tôi quá lo cho anh hai thôi.

- Có điều này tôi muốn nói riêng với Nhã Uyên.

Thấy anh có phần nghiêm nghị Nhã Uyên đâm hoang mang:

- Anh cứ nói đi, tôi chẳng sao đâu.
- Tiến Dung dường như bị tai nạn do uống rượu đấy.

Thở dài chán nản, Nhã Uyên tâm sự:

- Do ảnh bị cú sốc quá mạnh nên mới sinh ra như vậy.
- Cú sốc ư?

Nhã Uyên thấy chẳng cần giấu giếm nên nói:

- Một năm nay ảnh bị thất tình cô người mẫu mà sinh ra như vậy.

Khánh Tường nhìn Nhã Uyên đăm đăm:

- Có chuyện ấy nữa sao?

Nhã Uyên nghĩ ngợi:

- Thật ra chuyện này tôi không nên nói cho anh nghe. Nhưng vì sức khỏe của anh mình nên tôi mới nói.

- Anh hiểu mà Nhã Uyên.

Thu Huyền nãy giờ ngồi nghe câu chuyện giữa hai người giờ mới chịu lên tiếng:

- Mi ngại gì chứ, Khánh Tường bây giờ đâu có lạ gì với tụi mình nữa.

Nhã Uyên ngập ngừng:

- Nhưng mà...

Khánh Tường nhìn Nhã Uyên bằng ánh mắt khó hiểu:

- Dường như Nhã Uyên có điều gì đó chưa thật sự tin anh.

Bối rối, Nhã Uyên lắc đầu:

- Làm gì có chứ! Uyên đang cần sự giúp đỡ của anh mà.

Khánh Tường cười thật tươi:

- Vậy thì tốt rồi! Nhã Uyên có thể an tâm mà về, Tiến Dũng để đó anh lo hộ cho.



Nhã Uyên gọi tính tiền. Nhưng Khánh Tường ngăn lại:

- Nhã Uyên đừng làm vậy. Anh mời hai cô mà.

Thu Huyền cười tủm tỉm:

- Anh ấy nói đúng đó Uyên, ai lại để mi trả tiền kỳ vậy.

Hai người bước trở lại nơi gọi xe. Nhã Uyên cảm thấy lòng mình không yên:

- Nhờ vả anh ấy mình thấy kỳ làm sao vậy.

Thu Huyền rất hiểu tâm trạng của bạn nên an ủi:

- Có gì đâu. Anh ta giúp mi là vì tình bạn. Vả lại anh ấy lại là bác sĩ chẳng lẽ chẳng giúp bệnh nhân thì còn giúp ai nữa chứ.

- Mi nói thì cũng đúng. Nhưng mà mình thấy ngại ghê.

Đánh nhẹ lên vai bạn một cái Thu Huyền cần nhắc:

- Chuyện chẳng lớn đâu mi ạ.

Nhã Uyên lại bực bội:

- Chẳng biết anh ấy gây sự với ai nữa.

Thu Huyền biết trấn trở trong lòng bạn. Nên chỉ lắc đầu thông cảm:

- Mi đừng lo, mọi việc sẽ ổn thôi mà.

Buổi tối, Nhã Uyên lại vào bệnh viện với mẹ. Tiến Dũng đã được mổ. Nhưng tình trạng sức khỏe vẫn còn yếu. Thọ Bình đưa Thu Huyền đến. Thấy bạn Nhã Uyên tươi ngay nét mặt:

- Hừm! Hết chối cãi rồi phải không?

Nguýt bạn Thu Huyền dọa:

- Nghĩ bậy, nói bậy coi chừng không còn cái răng mà ăn cháo.

Lè lưỡi cười khúc khích, Nhã Uyên xua tay:

- Kinh dị ghê, mi làm gì mà dọa ta ghê thế ?

Thọ Bình xen vào:

- Chẳng hiểu sao dạo này Thu Huyền dữ lên ghê.

Nhã Uyên hất mặt nhìn bạn:

- Ê, có biến động gì về tâm lý không hả?

Chu môi, Thu Huyền lắc đầu:

- Hai người đang nói gì tôi không biết đâu nên miễn trả lời.

Nhã Uyên truy tiếp:

- Trúng tim đen còn gì nữa mà nói.

Thu Huyền nói tránh:

- Ê, tình hình “chiến sự” sao rồi mà xem mi có phần tươi tắn hẳn lên vậy?

Gật gù, Nhã Uyên nói:

- Anh hai mổ xong còn đang dưỡng sức.

- Thành công chứ?

- Phải nói là rất mỹ mãn.

- Hèn gì mi vui đến vậy. À mà có người ta lo một cách tận tâm kia mà há!

Tròn mắt nhìn bạn Nhã Uyên cong môi cãi lại:

- Mi lúc nào cũng nghĩ đến chuyện đen tối:

- Hi hi vậy mà đúng lắm đó.

Thọ Bình lại hỏi:

- Bác gái đâu Uyên?

- Mẹ mình vừa về nhà nghỉ ngơi rồi.

Thu Huyền tròn mắt.

- Vậy là đêm nay, mi phải ở đây với anh ấy!

Vô tư, Nhã Uyên gặt đầu:

- Thì phải vậy thôi .

Thu Huyền lật đật phản ứng:

- Ôi, như vậy là đâu có được. Không ổn đâu.

Ngơ ngác nhìn bạn, Nhã Uyên hỏi:

- Sao vậy hả?
- Một mình mi ở đây sao được.

Cười cười, Nhã Uyên như đã hiểu ý của Thu Huyền:

- Thân nhân ở đây cũng nhiều thì sợ gì chứ?

Thọ Bình nhìn Thu Huyền:

- Em làm sao vậy Huyền?
- Ồ... thì mình sợ mi buồn đó thôi.

Nhã Uyên bảo đùa:

- Nếu vậy thì mi ở lại đây với ta. Được không Thu Huyền vội từ chối:
- Tối nay ta có hẹn rồi.

Xem đồng hồ Nhã Uyên kêu lên:

- Hơn tám giờ rồi, mi còn hẹn với ai?

Liếc nhìn Thọ Bình, Thu Huyền đáp lấp lửng:

- Tám giờ thì cũng đâu có khuya gì.
- Nếu vậy thì mi nên về sớm đi!

Thu Huyền lườm bạn:

- Xem ra mi còn nóng ruột hơn ta nữa.

Đẩy bạn ra, Nhã Uyên bảo:

- Thôi về được rồi, đừng đóng kịch nữa ghê thấy mồ.

Tiến hai người ra về. Nhã Uyên trở vào phòng. Định mở tờ tạp chí ra xem thì đã nghe tiếng của Khánh Tường:

- Chưa nghỉ sao Nhã Uyên?

Giật mình ngược lên, Nhã Uyên cười cười:

- Ngủ không được anh ạ!

- Lạ chỗ phải không?

- Uyên cũng chẳng hiểu sao nữa. Nhưng...có lẽ lo cho anh Dũng nhiều hơn.

Khánh Tường trấn an:

- Tiến Dũng sẽ chẳng có sao cả. Cô đừng lo quá!

- Cám ơn anh!

- Vì lẽ gì?

- Anh đã tận tâm giúp anh ấy.

- Vì tôi là bác sĩ mà.

- Ít nhiều nhất định anh sẽ có phần ưu ái đối với anh ấy hơn.

- Vậy à?

Nhã Uyên chợt hỏi:

- Quê anh ở đâu vậy?

- Xa lắm!

- Ở đâu? Nghe qua chắc cô sẽ giật mình đây.

Nhã Uyên cười cười:

- Xa đâu thì cũng trong phạm vi nước Việt Nam mà thôi.

- Nhưng nếu tôi nói không phải thì sao?

Tròn mắt nhìn anh Nhã Uyên chớp mắt:

- Không phải ư?

Mỉm cười, Khánh Tường đùa đùa giọng:

- Cha anh người Trung Quốc đấy. Nhưng anh lại sống cùng với mẹ ở Việt Nam.

- Vậy à?

Khánh Tường nhìn Nhã Uyên anh mời:

- Mình ra ngoài uống ly nước nghe Nhã Uyên!

Ngần ngại Nhã Uyên chưa biết trả lời sao thì Khánh Tường lại nói:

- Tiên Dũng có thể đến sáng mới tỉnh lại được.

Lo lắng, Nhã Uyên kêu lên:

- Ôi, sao lâu vậy?

- Cô an tâm bệnh nhân cần phải như thế sau khi phẫu thuật.

- Vậy à?

Nhã Uyên đứng lên cô đâu thể từ chối. Vừa đi, cô vừa nói:

- Chuyện trước đây anh không giận tôi chứ?

Khánh Tường nhìn cô:

- Cô còn nhớ à?

Đỏ mặt vì xấu hổ, Nhã Uyên cúi đầu bẽn lễn:

- Tôi... tôi thấy mình thật có lỗi.

Bật cười, vì thái độ trẻ con của cô. Khánh Tường lắc đầu:

- Anh quên mất rồi!

- Thật không ?

-Ai nữ nói dối với một cô gái hiền lành như Nhã Uyên.

Nhã Uyên cựa quậy cái đầu:

- Nhã Uyên mà hiền. Anh làm rồi đó.

Nhìn cô Khánh Tường lại nói:

-Với anh, Nhã Uyên là người hiền nhất đấy!

Cong môi, Nhã Uyên chối từ:

- Anh đừng làm cho Uyên thêm xấu hổ.

- Chuyện hôm đó thật anh cũng là người hồ đồ. Nhưng được Uyên mời sinh nhật vậy là vui rồi.

Điện thoại của Khánh Tường có tín hiệu.

- Anh xin lỗi!

- Anh cứ tự nhiên.

- Alô! Khánh Tường đây!

Bên kia đầu dây, tiếng một cô gái vang lên:

- Ái Sương đây anh!

- Có gì không?

- Em muốn tối mai anh dự sinh nhật nhỏ bạn với em.

Khánh Tường từ chối.

- Đêm mai anh còn phải trực không thể đi được. Em thông cảm.

Ái Sương phụng phịu:

- Em không chịu vậy đâu. Nhất định anh phải đi với em.

Khánh Tường chau mày:

- Em sao vậy? Đã bảo là anh không rảnh:

- Tối mai em sẽ đến bệnh viện để xem thực hư ra sao. Nếu anh nói dối thì em không tha cho anh đâu.

Khánh Tường hơi gắt:

- Sao em chẳng chịu hiểu lý lẽ gì cả vậy.

- Em không thèm nói chuyện với anh nữa.

Ái Sương cúp máy. Khánh Tường cắn nhằn:

- Chẳng hiểu lý lẽ tí nào cả.

Chờ cho anh nghe xong điện thoại Nhã Uyên đứng lên:

- Tôi không làm phí thời gian của anh nữa.

Gọi tính tiền Khánh Tường đi theo Nhã Uyên:

- Nhã Uyên cứ an tâm mà nghỉ ngơi Tiên Dũng đã có anh trực được rồi.

- Vâng cảm ơn anh!

- Kìa, sao Uyên lại khách sáo với anh hoài vậy.

Nhã Uyên mỉm cười.

- Quen rồi anh ạ!

- Chẳng lẽ, Uyên không thể xem anh là bạn được sao?

Tự nhiên thấy thích thích cách nói chuyện của anh, Nhã Uyên gật đầu.

- Tôi chỉ sợ anh chê tui này là tầm thường.

- Đừng nói vậy mà Uyên!

Mỉm cười gật đầu, Nhã Uyên đành nói:

- Vâng! chúng ta là bạn:

- Vậy từ nay Uyên đừng khách sáo với anh nữa nhé!

- Vậy thì còn chờ xem mới được.

Hai người chia tay trong niềm vui cởi mở...